

A ȘASEA ANIVERSARE A CONSTITUȚIEI NOASTRE

de C. Paraschivescu-Bălăceanu

Președinte al Asociației Juriștilor din R.P.R.

La 24 septembrie se împlinesc șase ani de la votarea noii noastre Constituții, dată pe care poporul român o sărbătorește prin noi realizări și noi succese în munca de construire a socialismului.

Este o mândrie pentru fiecare cetățean al Republicii Populare Române să vadă și să simtă că e părtaș la făurirea și întărirea regimului de democrație populară, care răspunde intereselor și năzuințelor tuturor celor ce muncesc de la orașe și de la sate.

Încă înainte de a deveni lege, proiectul noii Constituții a fost dezbătut de mii și mii de oameni ai muncii, de toate categoriile. Fiecare cetățean și-a dat seama că în noul proiect se vorbea de drepturi și libertăți garantate prin însăși structura orânduirii democrat-populare.

Constituția noastră înscrie aceste cuceriri, ca expresie a voinței hotărâte a întregului popor de a păstra ceea ce a cucerit, de a dezvolta și întări neîncetat democrația populară, cea mai democratică orânduire socială și de stat din istoria poporului nostru.

La șase ani de la adoptarea noii Constituții putem să verificăm, prin fapte, justetea principiilor care stau la baza ei.

Noua noastră Constituție a fost cu drept cuvânt denumită „Constituția construirii socialismului”. La baza ei stau principiile socialismului, stă faptul de istorică importanță că oamenii muncii au luat în mână în întreaga putere de stat. Clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare a pornit să înlăture orice urmă de exploatare a omului de către om, în care scop au constituit regimul de stat al democrației populare, care reprezintă puterea oamenilor muncii.

În nici o țară capitalistă nu este de conceput o constituție ca a noastră.

Constituția R.P.R. înregistrează victoria luptei poporului nostru în eliberarea sa națională și socială, succesele dobândite în marea operă de construcție socialistă.

Aceste realizări au o bază temeinică, înscrisă în Constituție, și anume: baza puterii populare — alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, în care rolul conducător aparține clasei muncitoare; baza politică a Republicii Populare Române — Săturile Populare; baza dezvoltării țării pe calea socialismului — formațiunea socialistă a economiei naționale; și toate laolaltă constituind baza materială a unei reale democrații.

Realizările din ultimii ani și progresul continuu, în toate domeniile vieții, dovedesc din plin justetea principiilor noastre constituționale.

Astfel, ca urmare a politicii de industrializare socialistă, toate ramurile economiei naționale s-au dezvoltat, exemplul creșterii de 7 ori față de 1938 a producției industriei constructoare de mașini fiind cel mai grăitor. De asemenea, pe baza politicii partidului de transformare socialistă a agriculturii, sectorul cooperatist-socialist al agriculturii cuprinde mai mult de jumătate din numărul total al familiilor de țărani muncitori și peste 54 la sută din suprafața agricolă a țării. Numai de la 1 iulie 1957, până la 1 iulie 1958, în sectorul socialist-cooperatist din agricultură au intrat aproape 700.000 familii țărănești, care au adus peste 1.500.000 hectare suprafață agricolă.

Trebuie, de asemenea, scos în evidență progresul uriaș realizat în anii regimului nostru în domeniul învățământului și al culturii, în munca pentru formarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii, pentru ascuțirea vigilenței revoluționare și combaterea influențelor ideologiei burgheze.

Poporul nostru, într-o unitate moral-politică desăvârșită, strins unit în jurul partidului și guvernului, apără proprietatea socialistă și contribuie la dezvoltarea și întărirea ei continuă.

Aniversarea zilei Constituției noastre este o sărbătoare a victoriilor obținute de oamenii muncii din patria noastră în lupta pentru bine și bunăstare, pe drumul luminos al socialismului și păcii.

In acest număr:

- **Un bun necesar în viață** (pag. 2-a)
- **Despre organizarea muncii în G.A.C.** (pag. 3-a)
- **Semicentenarul corului din Poiana** (pag. 4-5)
- **Pasul hotărâtor** (pag. 4-5)
- **Pagina corespondentului** (pag. 6-a)
- **Dezbaterile din Adunarea Generală a O.N.U.** (pag. 7-a)

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 561 • Miercuri 24 septembrie 1958 • 8 pagini — 15 bani

Tinere din Tismana — Baia de Aramă — lucrind la împodobirea unor costume populare specifice regiunii Craiova.

Sub roșul steag al clasei muncitoare

De Ziua Constituției R. P. R.

Din codul lor de legi ne-au dat, stăpînii,
durerea grea, și foamea, și cîntul.
Dar dorul libertății și al pînii,
ne-a-nvăluit poruncitor trecutul.

Spinării de robi n-au mai răbdat, mușoște,
arsura secularului girbaci.
Dreptatea am simțit-o cum își crește
lucăfărul de foc peste săraci.

I-am luminat Justiției privirea
și-n plept i-am pus căldura, cutezanța —
ca-n rostul nou — nicicînd și nicăirea —
să nu-i mai strice nimenea balanța.

Sub roșul steag al clasei muncitoare,
victorii mari pornirăm a calege.
Ni-l graficul un drum pornit spre soare
și vrerea noastră-i cea mai scumpă lege!

S. Gheorghe

DIN PREVEDERILE CONSTITUȚIEI NOASTRE

★ REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ ESTE UN STAT AL OAMENILOR MUNCII DE LA ORAȘE ȘI SATE. (ARTICOLUL 1).

★ BAZA PUTERII POPULARE ÎN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ ESTE ALIANȚA CLASEI MUNCITORE CU ȚĂRĂNIMEA MUNCITORE, ÎN CARE ROLUL CONDUCĂTOR APARTINE CLASEI MUNCITORE. (ARTICOLUL 2).

★ PĂMÎNTUL ÎN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ APARTINE CELOR CE L MUNCESC. (ARTICOLUL 8).

Un moment de repaos la clubul G.A.S. Odobești.

UN BUN necesar in viață

Ecaterina Caraghin se trezi cu noaptea-n cap și-o porni către marginea Prutului, acolo unde se află ferma de păsări a gospodăriei colective „11 Iunie” din Măstăceni, raionul Bujor. La fermă îl găsi, ca de obicei, pe Marin Haineroșii, tovarășul ei de muncă. De astă dată însă era cătrănit foc.

— Bună dimineața Marine!
— Bună, pe dracu' — răspuse Marin morocănos.

— Da' ce-ai pățit omule, ce ți-a căsunat?

— Ia orătămile astea! Ce ne-a trebuit nouă să le luăm pe cap? — zise Marin, făcându-și de lucru la incubator.

— Ce s-a întâmplat Marine, s-o prăpădit vreo găină, ori niscai necazuri cu puii?

— Cum să se prăpădească? Doar ieri le-am vaccinat! Nu știu ce au puicile astea tomnate de cotcodăcesc toată ziua, bună ziua. Ba aia albă, cu cresta bătută, m-a scos din sărite. Cîntă toată vremea cocoșește, de nici nu mai știu ce-o fi, găină sau cocoș?! Cît despre puii, mi-au împuiat capul, nu alta.

— Poate-o fi dat o boală-nă-n ei, își dădu cu părerea Catrina.

— Că bine zici. Să știi că asta-i. Ia dă fuța după veterinar!

După citva timp Catrina se înapoie, dar fără veterinar.

— E plecat la raion, și a lăsat vorbă că se-ntoarce tocmai diseară. Da' nu-i nimic Marine, le găsim noi leacul. Uite o carte cu sfaturi pentru îngrijirea păsărilor.

— De unde-o ai?

— Mi-a dat-o Mihalache bibliotecarul. Marin privi cartea cu coperti alb-pălbui și începu s-o răsfoiască. Se uită mai întâi la poze și cînd colo, ce-i văzură ochii? O poză ce semăna cu puica cea albă cu creasta bătută.

— Ptiu, fir-ar să fie Catrino. Puica noastră e cocoș.

Și Marin nu mai lăsă cartea din mînă pînă ce n-o citi din scoartă-n scoartă. O îndemnă apoi și pe Catrina s-o citească, chiar a doua zi.

„A trecut de atunci aproape un an. Păsări frumoase și bine îngrijite ca la gospodăria din Măstăceni nu găsești cu una cu două. Catrina și Marin au devenit buni crescători de păsări. Broșurica ceea le-a deschis interesul pentru citit. Mai întotdeauna îi vezi participînd la cercul de citit, ba îi găsești studiînd fișierele cu cărți la biblioteca colțului roșu sau la cea sătească, sau sfătuiindu-se cu tehnicienii de la serviciul zootehnic al raionului. Hrana păsărilor n-o mai ăroșesc la întimplare. O drămuiesc cum scrie la carte. O dau cu grijă, în trei tainuri. C'ț despre creșterea puilor, Ecaterina Caraghin și Marin Haineroșii au învățat să le cunoască mai toate metehnele. Cînd lasă aripile în jos și nu mîncă, înseamnă că temperatura came-

rei este prea ridicată. Cînd se îngheșuie unul în altul și piue într-una, înseamnă că e frig în cameră. Și s-o vezi atunci pe Catrina ca o mamă grijulie, cum deschide ferestrele sau ațită focul, după cum e nevoie. C'ț privește puicutele, fie ele cu creasta bătută, sau dreaptă nu le mai asemuie cu cocoșii.

Pilda lui Marin și Catrina a fost urmată și de alți colectivisti. Vasile Păduraru, responsabilul brigăzii piscicole, considerat ca meșter iscusit în mînuitul năvoadelor, a avut destule lucruri bune de învățat din paginile cărților pe care le-a citit. Cifra de 4.000 kg. pește, realizată anul acesta de brigada sa, este cu mult mai mare decît cifra realizată anul trecut pe aceeași perioadă. Aceasta se datorește în bună măsură noilor cunoștinute căpătate din cărțile de specialitate. În Măstăceni, cartea a pătruns ca un bun necesar în viața fiecărui colectivist, fie el îngrijitor de animale, crescător de păsări, pescar sau brigadier de cîmp. Fișele de cititori aflate la bibliotecă s-au îmbogățit cu multe nume noi. Bibliotecarul P. Mihalache se arată totdeauna binevoitor, recomandînd oamenilor cărțile nou sosite sau dîndu-le cărțile de care au nevoie. Cînd s-a dus, de pildă, Ion Orbu, care lucrează la grădina, bibliotecarul l-a întîmpinat bucuros.

— Am înțeles, Ioane. Știi ce vrei. O carte despre grădinărit. Așa e?

Cartea, prieten bun și sfătuitor de preț, i-a ajutat pe colectivisti din Măstăceni (întreaga comună fiind colectivizată), să obțină realizări cu care, pe drept cuvînt, se pot mîndri.

M. Stancu

ÎN OSPETE

Ecomunistul Vasile Pordea și Toma Enăchița sînt nu numai buni colegi — învățători amîndoi — ci și buni prieteni. Pordea lucrează în comuna Cerneteaz din raionul Timișoara, iar Enăchița în comuna Seceani din raionul Arad. Sînt colegi și prieteni vechi. Fiecare își iubește comuna și vrea ca aceasta să trăiască o viață culturală bogată. Ca directori de cîmin cultural, și-au propus să facă un rodnic și original schimb de experiență, care să ducă nu numai la îmbunătățirea activității cultural-politice, dar și la o apropiere cît mai strînsă între cele două comune, între locuitorii lor.

Etapă întâia a acestui schimb de experiență a constituit-o vizita reciprocă pe care și-au făcut-o formațiile artistice și sportive ale celor două cîmine culturale. Primii care au plecat în „goștie” — cum spun bănărenii — adică în ospete, au fost artiștii amatori și sportivii din Cerneteaz. Pe scena cîminului cultural și pe terenul de sport din Seceani, aceștia și-au dovedit măiestria într-o atmosferă tînească, de voieșie și entuziasm. Totodată ei au avut prilejul să vadă cu ochii lor împlinirile tîranilor colectivisti din Seceani, care s-au unit într-o singură și puternică familie, în gospodăria colectivă. „Goștii”, adică oaspeții, s-au întors acasă cu ațita mulțumire în inimi, încît aceasta n-a putut fi umbrită — după cum spunea un hitru — nici de înfrîngerea echipei lor de fotbal.

Colectivisti din Seceani le-au întors vizita într-o duminică de august. Gazdele se prezăntăseră și ele pînă în cele mai mici amănunte. Cîminul cultural îmbrăcase, de cu noaptea, vestmint sîrbătorec. Terenul de sport fusese trasat cu alb de var. În tainițele fîntînii din ograda colectivei „Brazdă Nouă”, se brumau sticlele cu bere, trimise de muncitorii întreprinderii „Electromotor” din Timișoara, pentru reuniunea tovarășească cu care urma să se încheie programul.

Duminica cultural-sportivă a fost deschisă de un călduros cuvînt de salut rostit de învățătorul Vasile Pordea. Îndată după aceea, echipa de fotbal a gazdelor și-a luat revanșa asupra celei din Seceani. „Goștii” însă s-au revanșat la rîndul lor, prezentînd pe scena cîminului din Cerneteaz un bogat program de cîntece, jocuri și teatru.

În tot cursul zilei, ca și seara, la reuniunea tovarășească, s-au legat noi prietenii și s-au întărit cele vechi. Colectivisti din Seceani au aflat cu bucurie că în Cerneteaz a fost alcătuită

o nouă întovărășire agricolă, ai cărei membri, începînd din toamnă, vor efectua toate muncile în comun. Cu alcătuirea acestei întovărășiri s-a încheiat cooperativizarea întregii comune.

Oaspeții au luat cunoștință și de realizările gospodăriei colective „Brazdă Nouă”. Avutul obștesc a crescut simțitor. În ultimul an, de pildă, s-au ridicat noi și încăpătoare construcții: o magazie de 30 vagoane, un grajd pentru o sută de vite, remize și un atelier de fierărie-rotărie. Colectiva și-a cumpărat un mare număr de mașini și unelte, și a introdus culturi noi, neobișnuite în partea locului, ca rapița și cînepa. S-a trecut la plata regulată a avansurilor bănești, precum și la retribuirea suplimentară a muncii, potrivit rezultatelor obținute.

Discuțiile tovarășești ca și jocurile în care se încingeau oaspeții și gazde, au tînut pînă noaptea tîrziu.

Cei doi învățători, comunistul Vasile Pordea și Toma Enăchița au hotărît să continue și pe viitor aceste manifestări, pentru ca locuitorii celor două comune să se cunoască tot mai bine și să meargă mînă în mînă pe drumul bunei desfășurări a activității culturale.

N. Culcea

CARTEA

In ceasuri de odihnă, către seară, încet deschide cartea. Și treptat s-afundă n fila ei ca-ntr-o comoară care-l imbie, lin, neincetat.

Acolo, între file foșnitoare, ațîția oameni cunosc, încît de i-ar pofti la prînz pe fiecare s-ar umple casa lui numai decît.

Stăruitor, culege zi de zi flori rare, răsucindu-le-n cunună. Nu bănuise c-ar putea găsi în viață o prietenă-asa bună.

Andi Andrieș

Vă prezentăm filmul „Pavel Korceaghin”

Sînt puțini tineri în țara noastră care să nu fi citit cartea „Așa s-a călît oțelul” de N. A. Ostrovski.

Eroul acestui roman, Pavel Korceaghin, ca și toți tinerii care i-au urmat minunatul exemplu, socoteau că viața trebuie în așa fel trăită „încît să nu-ți pară rău de anii iroșiți în zadar. Să nu-ți fie rușine de trecutul tău și murînd să poți spune: toată viața, toate puterile le-am închinat celei mai nobile cauze: luptei pentru eliberarea omenirii”.

Noul film sovietic „Pavel Korceaghin”, realizat de doi tineri regizori după romanul lui Ostrovski, înfățișează mai ales episoadele în care Pavka, după educația primită de la marinarul revoluționar Juhrai, pleacă să lupte pentru Puterea Sovietică.

Il vedem mai întîi printre călăreții din armata lui Budionii. Este grav rănit în timpul unui atac și după ce

se vindecă este trimis, împreună cu cîteva zeci de tineri, să construiască o linie ferată îngustă la Boiarka. Aceasta era o gară mică nu departe de Kiev. De la Boiarka pînă la pădurea unde așteptau vagoane de lemne tăiate erau șapte verste. Pe această distanță trebuia construită o linie ferată îngustă pentru transportarea lemnului necesare locuitorilor Kievului, greu încercați de frig, foamete și tifos.

Tinerii, printre care și Pavka, au construit această linie pe ploaie și zăpadă, dormind în frig și hrănindu-se cu un colț de pîine, luptînd cu bandele de contrarevoluționari care îi atacau. Construirea liniei de la Boiarka este cel mai frumos episod din film, fiindcă acolo a fost marea încercare, acolo „se călea oțelul” după cum spune Ostrovski.

După ce se îmbolnăvește din nou, Pavel este trimis să se îngrijească. Doctorii îi spun însă că în scurt timp

va paraliza și va orbi. Dar cel care a fost crescut de partidul comunist în așa fel încît nici o greutate să nu-l înpăimînte, nu părăsește lupta. Orb și paralizat, el începe să scrie o carte care să fie pentru tineretul din toate timpurile un îndreptar de viață, de eroism și dragoste de patrie.

Așa cum strigă Pavka în ultima imagine a filmului, Korceaghin nu va muri niciodată și nu va părăsi lupta, fiindcă exemplul lui, pasiunea lui pentru comunism, sînt nemuritoare.

După ce vezi acest film — ca și atunci cînd ai citit cartea — îți spui: „Aș vrea să

fiu ca Pavel Korceaghin”. Și aceste cuvinte trebuie să fie pentru fiecare din noi un legămînt pentru întreaga viață.

Tinerii din țara noastră, pe care partidul îi cheamă să participe la munca de a reda agriculturii unele terenuri inundabile sau pe marile șantiere ale socialismului, trebuie să aibă mereu în față minunatul exemplu pe care l-au dat comsomolștii, care, în condiții neasemuit de grele, au muncit cu abnegație pentru binele poporului și întărirea economică a patriei lor.

Lidia Bîrsan

O scenă din film

CARTI NOI

G. H. STOICESCU: Aeromotoare și folosirea lor în agricultură. E.A.S.S. 132 pag. — 5,20 lei.

ELISABETA CIORTAN, XENIA NICOLAU: Sfaturi pentru gospodine. Ed. Tehnică. 88 pag. — 2,25 lei.

GEORGE COȘBUC: Povestea gîștelor. Ilustrații de Elena Ceaușu. Colecția „Traista cu povești”. Ed. Tineretului. 16 pag. — 0,75 lei.

Pe tarlalele gospodăriei colective din Tirgoșorul Vechi, raionul Ploiești, însămînțările de toamnă sînt în toi.

Să grăbim LUCRARILE AGRICOLE de toamnă

HARNICII COLECTIVIȘTI DIN PLOPU

Se innoptase de mult, dar la sediul gospodăriei agricole colective din comuna Plopu, raionul Filimon Sîrbu, activitatea încă nu se încheiase. Tovarășul Gheorghe Orășanu, președintele gospodăriei colective, inginerul Nicolae Munteanu și brigadierii se sfătuiu cum să-și organizeze munca pe a doua zi. Treburile sînt multe în acest anotimp, dar colectivii de aci le fac pe toate în bună ordine, după un plan bine gândit.

Toamna i-a găsit pregătiți cum se cuvine. Și-au reparat

din timp, în atelierul propriu, mașinile și uneltele necesare, au selecționat toată cantitatea de semințe trebuincioasă, au arat întreaga suprafață pe care o vor cultiva cu grâu, orz și seară, așa că au putut începe însămînțările. Acum, în această seară, stabilesc pe brigăzi sarcinile de a doua zi.

— Așadar, spune președintele gospodăriei, miine continuăm cu însămînțările la grâu. Tot miine, trebuie să terminăm de recoltat floarea soarelui. Să ne grăbim și cu transportarea ultimelor cantități de îngrășăminte pe cîmp...

Și cu chibzuială, se stabilesc brigăzile care se vor ocupa de aceste treburile. Se fixează apoi unde se va treiera floarea soarelui, cine va lucra acolo și cînd trebuie terminat treierul. După ce totul a fost pus la punct, scurta ședință de lucru s-a încheiat. Rezultatele acestei munci bine organizate se văd pe ogoare.

— Pînă la 17 septembrie am însămînțat întreaga cantitate de orz și seară, adică peste 100 hectare, precum și 100 de hectare de grâu din întreaga suprafață de 800 de hectare pe care le avem planificate — ne spune inginerul N. Munteanu. Nădăjdum însă că pînă la 1 octombrie vom termina însămînțările. Pînă atunci mai avem de recoltat vreo 250 hectare de porumb pe care îl vom culege pînă la 26 septembrie pentru a face arături și însămînțări cu grâu și pe această suprafață. Ingerul N. Munteanu ne asigură că totul se va face conform planului.

— Avem 27 de semănători, sîntem ajutați și de S.M.T.,

Apoi adăugă zîmbind:

— Și-apoi avem colectivități tare vrednice!

Pentru îndeplinirea la timp în condiții optime a muncilor din campania agricolă de toamnă, colectivii din Plopu lucrează din zori și pînă în seară, cu multă însușire.

Folosesc timpul prielnic

După ploile căzute săptămîna trecută, miștile s-au făcut numai bune de arat și însămînțat.

Luni 15 septembrie, început de săptămînă, pe mereaua comunei Frățila se aflau peste 100 de atelaje. A fost o zi bună de lucru, așa că pînă în seară țărani de aici au însămînțat cu grâu vreo 20 de hectare și au făcut arături pe alte 20 de hectare. În frunte au fost Marin D. Gheorghe, care a însămînțat două hectare de grâu, Dumitru Manolache, Victor A. Vasile și alții. Iar Petria I. Marin, Ilie St. Sandu și încă cîțiva săteni au terminat de ogorit locurile lăsate pentru primăvară.

Oameni de ispravă, care nu pierd un ceas bun de muncă în aceste zile de toamnă, avem nu numai în Frățila ci și în celelalte sate ale raionului nostru, Oltețu.

Marin Gh. Marin
correspondent

Concluzii pe marginea scrisorilor publicate

DESPRE ORGANIZAREA MUNCII IN GOSPODARIILE AGRICOLE COLECTIVE

În paginile sale, revista „Albina” a publicat un ciclu de scrisori pe tema „Organizarea muncii în gospodăriile agricole colective”.

Materialele publicate depășesc mult cadrul temei și aceasta socotesc că este un lucru bun. Experiența cuprinsă în aceste materiale poate fi de un real folos în consolidarea economico-organizatorică a gospodăriilor colective.

Scrisoarea tovarășului Gheorghe Panduru, președintele gospodăriei colective „Liber-tatea” din Vîrtop, regiunea Constanța, de pildă, scoate în evidență greșelile pe care au făcut-o acum cîțiva ani, împărțind toate, sau aproape toate produsele la zile-muncă. Colectivii din Vîrtop s-au convins acum că valorificarea în mod organizat a surplusului de produse este mult mai folositoare decît valorificarea individuală, cu desaga, la țîrg. În felul acesta au economisit timpul și au mărit, o dată cu veniturile personale, și veniturile bănești ale gospodăriei.

Președintele gospodăriei colective din Palazu Mare-Constanța, scoate la iveală un fapt care trebuie să preocupe toate conducerea gospodăriilor colective: grija față de nevoile colectivităților, atitudinea atentă față de oameni. Gospodăria a organizat creșă și grădiniță sezonieră, a organizat chiar valorificarea în comun a laptelui de la vacile proprietate individuală a colectivităților și multe altele. În condițiile steei dobrogene, gospodăria a ajuns milionară, întrecînd, în producție medie, multe sate situate în regiuni cu precipitații bogate.

Pînă de învățăminte prețioase este scrisoarea lui Abib Bechir, președintele gospodăriei colective din Valea Seacă, care arată metodele folosite pentru antrenarea femeilor în muncă. Folositoare este și experiența împărtășită de Ene Oprea, președintele gospodăriei colective din Căzănești, regiunea București, care arată grija față de tineret și felul cum acesta a fost antrenat în munca pentru întărirea economică a gospodăriei colective.

S-au publicat însă și unele scrisori care nu au contribuit suficient la răspîndirea metodelor avansate. Din scrisoarea lui Constantin Oprică, bunăoară, nu se poate desprinde decît o imagine generală asupra felului cum este organizată munca în gospodărie. Nu reiese nici mărimea brigăzii, nici mărimea echipei; nu scoate în evidență metodele concrete de organizare a producției și evidenței în cadrul brigăzilor. Materialul aduce totuși în discuție o problemă însemnată: aceea a restrîngerii aparatului de conducere și administrativ și a permanentizării membrilor în brigăzi. Precizăm, însă, că șefii de echipă nu se alege de către adunarea generală, numirea lor fiind o sarcină a consiliului de conducere.

Din materialul privind „Evidența muncii colectivităților” scris de Gheorghe Voinea, brigadier la g. a. c. „Horia, Cloșca și Crișan”, regiunea Galați, rezultă că brigadierul ar fi obligat să țină evidența muncii, zilnic, în cărțile de muncă ale colectivităților. În general, fiecare brigadă răspunde de executarea lucrărilor agricole pe o anumită suprafață de teren, timp de mai mulți ani. Brigadierii repartizează anual culturile pe echipe. Fiecare șef de echipă răspunde de îngrijirea culturilor și recoltarea de pe suprafața încredințată. Deci, nu este nevoie, așa cum spune tovarășul Gheorghe Voinea, ca brigadierul să alege de la o echipă la alta și să măsoare lucrarea executată de fiecare colectiv. Cînd brigada cuprinde mulți membri,

de Gh. Mihai

din Direcția Generală a Organizării Sectorului Agricol Cooperatist din Ministerul Agriculturii și Silviculturii

iar suprafața atribuită brigăzii este mare, șeful de echipă recepționează în fiecare seară lucrarea executată de fiecare colectiv și înscrie cantitatea de muncă într-un caiet, în fiecare seară predă acest caiet brigadierului, care completează fișa de evidență și calculează numărul de zile-muncă. Săptămînal, brigadierul înscrie cantitatea de muncă și numărul de zile-muncă convenite în carnetul de muncă al membrilor. În gospodăriile colective mari, care aplică metode mai avansate de muncă, activitatea brigadierului se desfășoară cu totul altfel. De pildă, la gospodăria colectivă din Pădureni-Jariștea, regiunea Galați, au fost organizate două brigăzi mari de cîte 170 de membri fiecare. Pentru calculul zilelor-muncă și pentru ținerea evidenței lor, conducerea a numit un contabil pentru ambele brigăzi. În felul acesta brigadierii au posibilitatea să stea permanent în cîmp. Cum era și normal, în cadrul fiecărei brigăzi, culturile au fost repartizate pe echipe, iar în cadrul echipei pe oameni, așa cum se arată în scrisoarea președintelui de la Palazu Mare. După ce colectivul a terminat lucrarea pe suprafața încredințată, brigadierul, împreună cu șeful de echipă, recepționează lucrarea și o înscrie într-un carnet. Carnetul se predă la două-trei zile contabilului, pentru a face calculul zilelor-muncă convenite și toate operațiile de evidență. Mult mai complicată este metoda arătată de brigadierul Gheorghe Voinea, după care se pare că în fiecare seară trebuie să se țină o ședință cu toți colectivii, la care să li se spună cîte zile-muncă li se cuvin pentru lucrarea executată. Brigadierul trebuie să-și facă un plan de muncă săptămînal, pe care să-l discute cu șefii de echipă, și zilnic trebuie să stabilească unde vor lucra echipele a doua zi. În felul acesta colectivii nu vor fi obligați să treacă dimineața pe la gospodărie ca să li se comunice locul de muncă.

În concluzie, subliniez că experiența împărtășită în materialele publicate constituie un ajutor prețios dat colectivităților Cititorii au putut desprinde multe învățăminte practice, au putut învăța o seamă de metode bune de muncă. Problemele de organizare a muncii nu sînt însă epuizate. Despre ele pot scrie încă multe pagini. Iar cei care și acum înainte vor împărtăși experiența pe această cale, vor face un lucru folositor. Vor ajuta gospodăriile colective mai mici sau la început de organizare să înfrîngă mai ușor greutățile începutului și să înainteze cu succes pe drumul belșugului.

Liniste... să nu-i treziți!

președintele își are tilcul ei, o redăm întocmai:

— Cum stați cu arăturile? — l-am întrebat.

— Păi, să vedeți... încă nu le-am început...

— Niți pe cele de vară?

— Ba da. Am arat așa vreo 40 de hectare... adică, a arat G.A.C.-ul. Dar dacă a venit toamna...

— Atunci trebuia să începeți măcar arăturile de toamnă.

— Noj ziceam că mai avem vreme destulă...

— Dar atelaje n-aveți?

— Cum să nu! Avem destule, că doar toți sînt gospodari.

— Și stau degeaba?

— Nu stau ele chiar degeaba... Se mai duc oamenii pe la țîrg, mai se găsește cîte ceva de lucru pe acasă.

— Dar după planul de măsură cînd trebuie terminate arăturile?

— Păi, să vedeți... n-avem plan de măsură... dar îl facem, în mod sigur...

Nu credem că este nevoie să mai relatăm continuarea discuției. Înțelege oricine cum stau lucrurile în Dumbrăvița. Așa stînd lucrurile am înțeles și altele. Bunăoară, de ce la cooperativă nu se găsește Germisan pentru tratarea grîului, de ce conducerea căminului cultural a uitat de campania de toamnă și altele. Un lucru însă n-am înțeles bine: dacă cei de la sfatul popular dorm pentru că e liniște în sat sau dacă toată lumea a făcut liniște ca să poată ei dormi.

Ing. M. Bogdan

Înainte de începerea pregătirilor pentru iernare, la G.A.C. din Hărman, regiunea Stalin, se execută bonitarea mieilor. Cu această ocazie, tov. Cazacu Constantin, medicul veterinar al gospodăriei, verifică sănătatea, dezvoltarea corporală și însușirile linii mieilor, pentru a stabili direcția lor de creștere.

Festivalul portului și jocului popular din regiunea Ploești

Pe scena teatrului de vară din Ploești, tineri buciumași din satele Rîul Alb, raionul Pucioasa și Siriu, raionul Cislău (foto nr. 1), au vestit, sunind din buciom, deschiderea Festivalului portului și jocului popular din regiunea Ploești.

Acțiunea inimosilor activiști culturali din comuna Teșila, care cu un an în urmă au hotărît să pregătească o sărbătoare a portului și a jocului de prin părțile lor a fost îmbrățișată cu entuziasm de conducerea tuturor căminelor culturale din regiunea Ploești. Sub îndrumarea organizațiilor raionale de partid și ale comitetelor executive ale sfaturilor populare raionale, au fost organizate în toate raioanele, asemenea sărbători, care au scos încă o dată la iveală frumusețea portului și jocului prahovean. Femeile au căutat în funduri de lăzi fotele și iile lucrute în linică și arnici pentru a dovedi tuturor priceperea și îndemnarea lor în meșteșugul țesutului. Bă-

trînii, de seama lui moș Anton Bivolaru din Sotrițele Teșilei, i-au învățat și pe cei mai tineri jocurile lor, moștenite din moși-strămoși.

Sărbătoarea regională a portului și jocului prahovean a constituit o adevărată încununare a eforturilor depuse de activiștii culturali pentru organizarea cât mai reușită a acestor manifestări.

A fost o zi de adevărată încântare a ochiului și a minții. Nu știai ce să admiri mai întâi: fotele de lină, împodobite cu fire de argint și de aur ale femeilor din Valea Dimboviței sau a Ialomiței, iile încrețite în jurul gâtului, ale țărăncilor din Valea Prahovei, fotele de catifea împodobite cu fluturi metalici și arnici din mătase sau lină, pe care le purtau femeile din Valea Teleajenului, maramele din Ungureni, adevărate pinze de păianjen, sau minunatele costume prezentate de fetele din Nehoiul Cislăului (foto nr. 2).

Admirației față de comorile portului prahovean îi lua apoi locul încântarea stîrnită de jocurile aduse pe scenă de nenumărate echipe de dansuri. S-au prins în

joc bătrîni trecuți de 70 de ani. Apoi ei i-au privit cu drag pe dansatorii de-o șchioapă din Gura Teghii sau din Siriu (foto nr. 3).

Peste 700 de artiști amatori au luat parte la sărbătoarea portului și jocului din regiunea Ploești. La sfîrșit, tovarășul Gheorghe Stan, președintele comitetului executiv al sfatului popular regional Ploești a înminat reprezentanților raionului Cislău, o statueta înfățișînd emblema acestei sărbători. Și tuturor celor ce au apărut în această zi de sărbătoare pe scena teatrului de vară, locuitorii orașului Ploești le-au dăruit îndelungi aplauze, dovezi de mulțumire și recunoștință.

DE PE ÎNTINSU

Dacă treci prin Fălticeni, nu poți rezista ispitei de a te abate cîteva ceasuri și prin comuna Baia, care se află la o azyrlitură de băț de oraș.

Curiozitatea de a vedea urmele capitalei lui Ștefan, ruinele bisericii-cetate a lui Alexandru cel Bun, biserica lui Petru Rareș și oamenii noi de azi, te mină să urci dealul Fălticeniilor și apoi să cobori în vale spre Baia.

Pe-un șes ca-n palmă, lingă apa Moldovei, se-nșiră această veche localitate, înfiptă cu rădăcini în glie de mai bine de cinci veacuri. Omul străin de aceste locuri și cu oleacă de închipuire, așteaptă poate să-i apară înainte niște cșteni pletoși cu arcuri la spinare...

Lucrurile se-ntimplă însă altfel: Satul este un sat ca toate celelalte, iar oamenii noi ai vechii Băi, te primesc cu dragoste.

— Bună ziua moșule! îi dăm binețe primului întilnit.

— Mulțămesc dumilorvoastre!
De cum intri în sat, îți dai seama că cei 14 ani care s-au scurs de la 23 August și-au pus pecetea prefacerilor și-n Baia.

Alături de ruinele bisericii lui Alexandru cel Bun, locuitorii satului și-au făcut o gospodărie colectivă care strînge laolaltă vreo 75 de familii de țărani muncitori, iar alături de biserica-muzeu a lui Petru Rareș, un cămin cultural de toată frumusețea, inaugurat anul acesta.

Peste drum de muzeul bisericii unde sînt păstrate cîteva din primele tipărituri românești, în rafturile bibliotecii căminului îl afli pe Eminescu, pe Caragiale, Șolchov, Twain, Rebreanu, Sadoveanu și alții.

Deschizi registrul cititorilor și vezi că oamenii se-ndreaptă către lumina cărților, ca răsărita spre soare. Citești în registru: Dumitru Rugină: „Zoia și Șura“, „Poezii“ de Eminescu, „Șchițe“ de Caragiale și o mulțime de cărți agricole.

— Dar de ce aveți numai atîtea cărți în bibliotecă?

— Cărțile se-mpart la cercurile de citit — spune bibliotecara. Avem de zece ori mai multe cărți decît se văd aici. Cel mai bun cerc de citit este al lui Ni-

colae Lupoia, la care se a în fiecare seară, oamenii să vorbească despre cele citite.

Pe fișa lui Nicolae Lupoia tre altele: Mihail Șolchov, Jeleni“.

— Mare învățătură adu cartea asta. Trei săptămîni citit-o și-am tot întors-o ș

față și-am învățat multe d nea colectivistul Lupoia, c de vorbă mai tirziu.

La gospodăria colectivă a cu cine sta de vorbă: c ședinte, contabil, sint toți aici, la poală de munte, schimbătoare și treburile repede, că altfel te prind d. Găsim totuși o femeie care gospodăriei. Ne-ndreptăm s o stăpînă a casei, pentru lipsește gospodarul la o ca bești ce ai de vorbit și Elena Buzoianu e o feme de ani. Umblă iute, ca o grajd la fîntînă, de la fînt la șuri prin bătătură să-ș să le adape, să le îndemne grajdului...

Mă așez la jumătate ca să nu umblu după ea, că nu și-o întreb cînd de ur alta, după cum arată și feme să-mi răspundă. Se cu vitele gospodăriei. Fie pe nume, pe una o mîngîie bună, pe alta o muștră că apă; se poartă cu ele de copii.

— Îți place să-ngrijești

Sfîrșit de august.

Peste comuna Mirșani din raionul craiovean Gura Jiului s-a lăsat agale înserarea călduță cu iz de busuioac și poame date în pîrg. Dinspre centrul comunei răzbat pînă departe chiuituri tinerești și melodii sprintene de hore și sirbe oltenesti.

Nuntă? Cumetrie? Sau onomastică? Nici una, nici alta. Atunci? Ceva care seamănă a cununie, numai că de astă-dată și-au unit viața nu doi tineri, ca de obicei, ci 72 de familii, 72 de familii dintre cei mai de nădejde gospodari. Așa a luat ființă, la 31 august în acest an, gospodăria agricolă colectivă „Drumul belșugului“ din Mirșani. Cu chiote și veselie care s-au prelungit pînă noaptea tîrziu.

Ca oricare alta, tîrnăra gospodărie de care am amîntit, își are istoricul ei. Este istoricul interesant al transformării acestor cîteva zeci de familii din țărani individuali în întovărășiți, apoi în cooperatori, iar azi în colectivști. Toate acestea sînt povestite cu multă înflăcărare și meșteșug de către tovarășul Dumitru Filiș, magazinerul noii gospodării colective, un gospodar vîoi, deși a trecut de mult de vîrstă tinereții.

— A fost o vreme — începe el sfîtos — a fost o vreme cînd comuna noastră era socotită printre cele mai sărace așezări din Oltenia. Pămînt nisipos și mlaștini alimentate de Jiu. Iată de unde ne agoniseam existența. Vremile grele însă au trecut ca duse de vînt. Același pămînt de altădată ne dă astăzi rod mai bogat pentru că e lucrat mai bine. Și e lucrat mai bine pentru că toți gospodarii comunei s-au unit, care în întovărășire, care în gospodăriile agricole colective. Prima gospodărie colectivă s-a înființat acum opt ani. Au înființat-o o mină de oameni hotărîți ca a'de Marin Mișu, Diaconu Iacob, Ion Mirică și alții. Cînd au văzut oamenii ce roade bogate scot colectivști de pe pămînturile lor, au lăsat la o parte îndoiala și au pornit-o cu sutele de familii în gospodărie. Restul de familii au format două întovărășiri care există și astăzi.

Pînă acum un an cam așa povestea bătrînul Filiș despre istoricul comunei sale și despre traiul consătenilor. Anul trecut, prin iunie, s-a petrecut un nou eveniment în Mirșani, eveniment în care bătrînul povestitor avea să joace un rol principal. Auzind că în raionul lor au luat ființă numeroase cooperative agricole de producție cu rentă, cîțiva gospodari frunțași au studiat statutul cooperativei, apoi au mers în Căciulătești, o comună vecină unde există o asemenea cooperativă frunțașă, ca să vadă ce avantaj le oferă această formă cooperatistă de muncă față de in-

PASUL

tovărășire. După puțin timp tînd formularul care i-a ur tiva agricolă de producție șugului“.

— La început — spune tovarășul Filiș — am intrat vă 42 de familii dintre ca mijlocași cu 3, cu 8, cu 15 hectare de pămînt. Nu n acareturi, de vite și une Faptul că în cooperativă s bine, veniturile oricum erau făcut și pe alții să vină al. Așa am ajuns la peste 70 aproape 300 hectare de p noi erau și din aceia car multă vreme la gospodăria comună pe care o vedeau c Colectivști și-au durat g mari, saivane pentru sute cumpărat un autocamion, au sporit numărul vacilor porcilor. Dar cite nu au r Așa se face că cea mai m tre cei care intrasem în coo

Zeci de colectivști s-au

TRIEI

Da' cum să nu-mi placă? Doar îs
e noastre! Vorbă și la dumneata!
mi povestește apoi despre bucuriile
mă privește fără sfială, și-mi zice să
și pe-acasă pe la dinșii. „Să-l cu-
și pe omul meu, și-apoi om avea
bune într-o fariurie pentru un oas-

Cînd ai intrat în colectiv?
Acum trei ani.
Dar la început te-ai cam codit, —
c eu vorba, să văd ce-are să zică.
Da' cine v-o spus? Președintele? Eu
știu de ce mai dezgroapă el morții?
Fost, o fost, dar amu se chiamă că
aici.

Și ești mulțumită?
Dacă muncești, ești mulțumit, dacă
atunci n-ai de ce te supăra. Așa-i la
Eu cu omul meu, am luat anul trecut
ai greu 2.800 de kilograme și acum
zor că vrem să ne facem casă nouă,
em patru băieți și n-avem loc. Înainte
e-am putut face casă, c-aveam numai
răjini de pămînt...

și Elena Buzoianu vorbește și
vorbește pînă bagă de seamă
că viteii o așteaptă să le dea
mîncare. Mă lasă deci în mij-
curții și începe a înșira bătătura
și mărunti și rezezi, cărînd ciubăra-
le tărășii muiată. „Dacă mai stau mult
orbă cu dumneata, nu mai fac vaci
ghîțalușele estea!”. Iar cînd a scos
din mindrețele de taur Siemental,
se uita la mine tare încrunțat, și mi-a
spus să mă feresc „că-i rău și mpun-
am devenit și eu scump la vorbă
și luat-o rejeor prin sat.

Întorcere am trecut pe la Elena Bu-
u. În fața unei căsuțe vechi, patru
așezați împrejurul mesei mîncau
de pui cu stîrlici aurii. Lingă gard
madă de lemne și cărămizi, adunate
noua casă, își așteptau meșterul;
n-a putut face în 16 ani de căs-
Elena Buzoianu cu bărbat-su, aveau
că acum numai după trei ani de
în colectivă.

și aici, în vechea Baia, se scrie o
e nouă.

Alexandru Lungu

Semîcentenarul CORULUI din POIANA

Era prin 1890. Un învățător inimos,
pe nume Ilie Georgescu din co-
muna Poiana Sibiului, a strîns la-
laltă mai multe femei din sat și le-a în-
vățat o serie de cîntece. Cu acest cor a
dat cîteva serbări. Bani adunați cu pri-
lejul serbărilor au folosit la întreținerea
școlii și la cumpărarea unui armoniu.

Entuziasmul oamenilor s-a lovit însă
de nepăsarea cîrmuitorilor. Lipsa de spri-
jin a dus curînd la destrămarea corului.
Dar sămînta aruncată a dat roade. Dra-
gostea pentru cînt a încolțit în inimile
poienarilor. În anii următori s-au făcut
noi încercări pentru înjghebarea unui cor.
Abia în 1908 învățătorul Ioan Tănase,
izbutește să pună temelile unui cor cu
activitate permanentă, format din vreo
40 de persoane. Corul a avut de străbă-
tut un drum spinos. Autoritățile bur-
ghezo-moșierești au interzis coriștilor să
mai interpreteze cîntece patriotice. Aceste
cîntece, însă, izvorite din sufletele poiena-

rilor, răsună mai departe, cutezătoare, ca
un protest. Urmarea acestei îndrăzneli a
fost că în anul 1914 coriștii sînt dați în
judecată și condamnați la o amendă de
100 coroane pentru fiecare corist, sau la
executarea unui an de închisoare. În
ciuda acestei noi opreliști, coriștii nu-și
încetează munca lor de răspînditori ai
muzicii și, în toamna anului 1927, corul
începe să activeze în cadrul Reuniunii
meseriașilor și a negusturilor, avîndu-l ca
dirijor pe învățătorul Gheorghe Bogdan.
Acest om entuziast, priceput, mînal de
pasiune pentru cîntul popular, conduce
și astăzi corul de la Poiana Sibiului.

Coriștii ciobani din Poiana au dus
faima cîntului local de-a lungul și de-a
latul țării, dînd spectacole la Deva, Sibiu,
Petrosani, Lupeni și în multe alte loca-
lități. Nu de puține ori crainicul posturi-
lor noastre de radio, anunțînd un cîntec,
adaugă: „Interpretează corul din Poiana
Sibiului, dirijat de Gheorghe Bogdan”.

An de an corul din Poiana și-a imbo-
gățit repertoriul. Astăzi, repertoriul lui
cuprinde, printre altele, cîntece de Ion
Vidu, Ion Chirescu, Sabin Drăgoi, Radu
Palade, Achim Stoia și alții. De aseme-
nea, în repertoriul corului figurează și
culegerile de folclor armonizate de di-
rijor.

Colînd din casă în casă, învățătorul
Gh. Bogdan culege cîntece vechi pe care
și le mai amintesc bătrîni, și le re-
aduce la viață. În această muncă el este
ajutat de compozitorul Gheorghe Șcima
din Sibiu.

Zilele acestea vom avea din nou pri-
lejul să ascultăm corul din Poiana.
De astă dată însă, chiar la el acasă.
Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de exis-
tență, la 27 și 28 septembrie, în Poiana
Sibiului vor avea loc manifestări artistice.
Tot cu acest prilej se va inaugura noul
local al căminului cultural.

Echipe din cuprinsul regiunii Hune-
doara vor veni să prezinte programe în
cinstea sărbătorilor, activiști culturali
din întreaga țară vor veni să ia parte
la aniversarea acestui cor cu o veche și
bogată tradiție.

Redacția revistei „Albina” salută cu
căldură această sărbătoare a artei noas-
tre populare, urînd corului din Poiana
Sibiului noi și frumoase succese în per-
fecționarea măiestriei sale artistice, în
munca de culturalizare a maselor, pentru
a contribui cu puteri mereu sporite la
succesul operei de construire a socialis-
mului în țara noastră.

TĂRÎTOR

ot timpul cu gîndul la colectivă. De
e dată cînd taineam despre pămînt,
e vite sau despre muncă nu știu
le face, dar tot aduceam vorba des-
zultătele colectivîștilor.

N-aveți decît să vă duceți la ei și
ne mai încurcați și pe noi — săreau
ra alde Ștefănașe, Mitrache, Marin
și alți mijlocași din cooperativă.

În primăvara, Toată lumea era cu
ogoare să vadă cine stă mai
întovărășii, noi, sau colectivîștii?
drept, semănăturile noastre arătau
mai bine ca ale întovărășiiților, pen-
munceam mult mai organizat decît
afară de asta pregătisem pămîntul
ine de cum îl pregăteam cînd eram
rășiți. Totul s-a făcut după plan,
la întimplare... așa că avem de ce
bucurăm. Cînd ne uitam însă la pă-
ile colectivîștilor și le comparăm cu
noastre, toată bucuria dispărea ca
de apa ploii. Era ca și cum am fi
it tărăcuța cu bostanul. Și cion-
de dintre noi nu se mai isprăveau.

diului noii gospodării colective,

— Ce vreți? —

spuneau cei cu pă-
mînt mult, care știind
că primesc venituri
în plus pentru pă-
mînturile lor, o lă-
sau mai moale cu
munca — colectivîștii
s-au specializat de cînd munceam im-
preună. Afară de aceasta, sînt 300 și
ceva de familii, nu ca noi.

— Da, dar acolo munceam toți cu ace-
iași rîvnă — le întorceam noi vorba.

A trecut și primăvara. Ne cumpă-
rasem și noi autocamion, ne constru-
sem ateliere de fierărie și țimplărie, a-
veam orezării pe cîteva zeci de hectare,
grădină mare de zarzavat de pe care am
scos peste 50.000 de lei. Iar recolta, în
afară de potumb, care suferise din cauza
secetei, se anunța foarte bună. Totuși,
nici pe departe nu ne puteam compara
cu colectivîștii.

— S-o lăsăm naibii de îndoială și să
mergem toți în colectivă — a propus în-
tr-o zi tînarul Ghencioiu Nicolae — nu
vedeți că oricît ne-am căzni, nu-l pu-
tem ajunge din urmă? Aproape toți erau
convinși de superioritatea muncii în gos-
podăria colectivă. Curajul, iată ce le lip-
sea multora. Cu timpul s-au convins și
cei cu pămînt mai mult că, cu tot sporul
de venit ce li se cuvine de pe urma pă-
mîntului, nu se aleg nici pe departe cu
atîtea bucate și bani cît ia un colectivîșt.
Glasul celor care voiau să intre în co-
lectivă se auzea tot mai des. Și trebuie
să ținem seama că printre aceștia erau
tovarăși ca: Vasile Ionică, Tudor Neacșu,
Gligore Dumitru și Oprea Dunoiu care în
urmă cu un an, doi nici nu vroiau să au-
dă de intrare în colectivă. A fost însă des-
tul un an de muncă în cooperativă pentru
ca fiecare să înțeleagă că pentru noi, care
începusem să ne cunoaștem forțele și ca-
re știam că putem realiza venituri mult
mai mari, rentă și plată inventarului viu
și mort adus de cooperatori peste contri-
buția obligatorie, ne împiedicau să mer-
gem înainte.

În ziua de 22 august am avut o adu-
nare generală. La această adunare m-am
ridicat eu și am propus să transformăm
cooperativa noastră într-o gospodărie a-
gricolă colectivă. Atunci am înțeles că
ceea ce propuseseam eu era în gîndul tu-
tutor, numai că ne lipsise curajul. N-au
fost decît vreo două voturi contra, în-
colo...

N. Creangă

În anii regimului democrat-popular, în-
treaga mișcare artistică de masă a
cunoscut un deosebit avînt; apar noi
formații, iar cele vechi se dezvoltă pe mă-
sura capacității lor.

Corul din Poiana Sibiului, datorită spri-
jinului primit din partea statului, se
bucură de condiții de activitate pe care
nu le-a avut și nici nu le putea avea în
trecut.

Ascultînd corul ciobanilor din Poiana,
îți dai seama cîte talente au fost țînute
sub obroc de regimul burghezo-moșierec,
talente cărora numai statul de democra-
ție-populară le-a dat posibilitatea de afir-
mare, le-a deschis drumul spre împlini-
rea năzuințelor. Corul pășește spre cul-
mile artei populare, fiind astăzi una din
cele mai puternice formații artistice de
amatori de acest gen din țara noastră.
Participînd la finalele concursurilor arti-
stice care s-au desfășurat în Capitală, cei
aproape 100 de coriști s-au întors de
fiece dată acasă cu premii.

Coriștii se bucură de prețuire și în sa-
tul lor natal. Este o mare cinste pentru
un poienar să facă parte din cor. Și de
aceea, primirea unor noi membri în cor
se face pe baza unui examen la care se
prezintă un mare număr de candidați.

REPORTAJ

Pinea dă afară din covată —
ca un simbol de belșug și spor.
Nu știu cum, dar iată-mă, de o dată
că-s și eu de veghe la cuptor

Ca-n ajun de mare sărbătoare
oamenii nu stau o clipă-n loc...
Uit carnel, plavaz, prin buzunare
și m-apuc să răscolesc în foc.

Și-l un zvon acum, ca de albine
și cuptoru-i tocmai bine neîns:
pineă colectivelor gospodine
o aduc, cu zimbeta aprins.

Pine nouă, viață, cîntec, tradiță,
purpurii omurguri cad pe zări —
fruntea de dogoare îmi asudă,
izul pînii coapte-i soib pe nări.

Duloșia sufletul mi-l umple
cînd privesc la harnicele mîni:
bucurii alte de mari și simle,
iată le-n plămada unei pîni.

Constantin Scripcă

PAGINA CORESPONDENTULUI

O fetiță cu obraji sănătoși ieși pe scenă, se înclină grațios și începu cu voce pură să recite versurile poetului:

„Iar steluța cea de sus
Oare ce-o avea de spus?
Socialismul — spune ea,
Se clădește-n țara mea!”

Sala, cucerită de frumusețea poeziei, ascultă într-o liniște deplină. Mai emoționat decât toți

Steluța

era însă maestrul zidar Lazăr Drilea, de fel din Lugojel. O idee se născu atunci în mintea zidarului: peste o lună pleca în Delinești să ridice o nouă clădire căminului cultural. Sus pe acoperișul acestui lăcaș va zidi el, cu mâinile sale, o steluță. O steluță care să strălucească în razele soarelui, mărturie a vremurilor noi ce-și fac vad în viața satului și-a oamenilor săi.

Ajutați de țărani din comună, de oameni destoinici ca Ion Daju, președintele sfatului popular, de Viorel Vid Ion Ghergha, Petru Vodă, Simion Bistrieanu (și lista ar putea continua cuprinzând aproape tot satul), zidarii au putut ridica în câteva săptămâni pereții, după care a venit rândul tâmplărilor și al dulgherilor. Ultimul care a mai avut de lucru a fost Lazăr Drilea. Zile de-a rândul el a migălit până când steluța s-a conturat așa cum o gândise el.

Azi, pe locul cel mai răsărit de pe valea Pogoniciului, străjuiește casa cea nouă ce cuprinde o sală de festivități cu sute de

locuri, scenă permanentă, cabină de proiectie cinematografică, săli de repetiție și de lectură și altele. Iar deasupra clădirii, pe fondul cerului înalt și senin de toamnă strălucește steluța maestrului Lazăr din Lugojel...

Dimitrie Sirbu
învățător.
comuna Delinești
regiunea Timișoara

● Simion Onița, comuna Pepelea, Regiunea Autonomă Maghiară: Într-unul din numerele următoare ale „Albinei” vom publica răspunsurile date de specialiști, la întrebările dumneavoastră privind factorii care determină schimbările în climă, posibilitatea lansării unor rachete în lună etc.

● Gheorghe Toma, orașul Cîmpeni, regiunea Cluj: Poeziile „Ploaia” și „Tîrg la Găina” au fost găsite interesante și reținute. Pentru indicații mai complete, vă rugăm să ne comunicați

POSTA REDACȚIEI

de urgență adresa dumneavoastră.

● Lazăr Grigore, satul Cușma, comuna Dorolea, regiunea Cluj: Stațiunea Centrală de Cercetări pentru Sericicultură și Apicultură de la Băne-

Școala din cătun

Avem în comuna noastră școli cu 13 învățători. Cu toate acestea ne mai trebuia încă una. Satul Vădu-rele are un grup de case răsirate sus, la poala pădurii. Greu le venea copiilor de aici să bată cale de 6 km., pină la școala din sat. Și nu erau puțini la număr. Vreo 20.

Trebuia venit în ajutorul acestor copii! S-au adunat atunci la sfat deputații cu părinții, au vorbit ce-au vorbit, apoi au pornit în delegație la secția de învățămînt și cultură a raionului. Aici ei au găsit înțelegere și sprijin. La câteva săptămîni, chiar în mijlocul grupului de case, la punctul ce i se zice Poiana Ulmului, a fost înființat un post școlar.

Tache Vasilache
colectivist.
comuna Cîndești, regiunea Bacău

Holdele de raze, holdele de aur,
Grînele ce cîntă cînd le mișcă vîntul,
Străiele ce-mbracă pină-n zori pămîntul,
Azi sînt ale noastre, fală și tezaur.

Apele ce poartă zvon de bucurie,
Florile ce-acopăr vîrtu-nalt al ierbii,
Fagii și stejarii, ciutele și cerbii,
Ale noastre-s astăzi, pentru veșnicie.

Negrele adîncuri, slăvile albastre,
Tot ce vezi cu ochii între patru vînturi,
Le purtăm în suflet, le slăvim în cîntari,
Le păzim căci astăzi toate-s ale noastre.

Rareș Cornea, elev
Com. Slimnic, raionul Sibiu

Cît o să mai întîrzie contabilul?

Avem un necaz tovarăși! De astă primăvară tot ținem să facem o revizie de fond și iacă, o amînam de la o săptămîină la alta. Noi, cei din comisia de revizie, singuri nu putem face treaba aceasta, pentru că nu ne pricepem în scripte contabile. De aceea, am și cerut ajutorul secției agricole a sfatului popular raional, care a delegat-o, în acest scop, pe tovarășa inspector contabil Joița Trușășu.

De atunci au trecut mai bine de două luni și tovarășa contabil nu s-a arătat pe la noi.

Din pricină pe care nu le credem temeinice, sîntem nevoiți să lăsăm mereu pe mîne o treabă ce nu suferă întîrziere.

Ilie G. Stanciu
președintele comisiei de revizie a G.A.C.
„21 Decembrie”, com. Nazîru, reg. Galați

sa-București, Aleea Radio Nr. 18, este în posesia unui soi de albine din Caucaz. Așadar, în problema obținerii unei familii de albine cenușii de munte gruzine, adresați-vă acestei stațiuni, scriindu-i pe adresa mai sus indicată.

● Ivan Răducan, comuna Urechești, regiunea Galați: Pentru reglementarea problemei pășunilor din pădure, adresați-vă, prin deputații dumneavoastră, comitetului executiv al sfatului popular raional.

Scrisori din întovărășiri

De două ori
mai mult

...Am semănat griul în pămînt bine arat și grăpat, dînd cîte 180 kg. sămînță la hectar. În primăvară l-am grăpat și plivit. N-am întîrziat nici cu secerișul și nici cu treieriișul. La batoză, un sat întreg a putut vedea puterea muncii înfrățite: tarlaua cu griu de toamna a întovărășirii a dat cu 600 kg boabe mai mult la hectar. Asta i-a convins pe mulți gospodari de frunte din sat — cum este bunăoară Matei Barbu — să vină acum, în toamnă, alături de noi.

Gheorghe Borontea
țaran întovărășit din com. Severinești
regiunea Craiova

Hotărîre
înțeleaptă

Cînd Florea Bolboacă s-a nscris în întovărășire și-a zis: „mă trec numai cu o parte din pămînt, asta pină oi vedea cum merg treburile acolo” (adică în întovărășire). Și așa a făcut. Cînd a fost însă la treieriiș, Florea Bolboacă a scos de pe pămîntul aflat în perimetrul întovărășirii 1.600 kg. la hectar, pe cînd de pe lotul lucrat de unul singur, numai vreo 1.000 kg. la hectar. Înclată însă după treieriiș, Florea Bolboacă s-a grăbit să-și aducă în perimetru tot pămîntul pe care-l mai avea. La fel au făcut cei mai mulți

dintre membrii celor două întovărășiri din satul nostru.

Dumitru Costache
comuna Cățelu, regiunea București

Dosarul din
Valea Putnei

Astă-vară, la prima împărțea, întovărășirea zootehnică „Măgura” din satul de centru, a dat cîte 8 kg. de brînză pe cap de oaie. Vestea a stîrnit vîlvă în Valea Putnei, celălalt sat al comunei. Și iată că în timp ce adunarea generală a întovărășirii „Măgura” avea în dezbateri 16 cereri noi de înscriere, la comitetul executiv al sfatului popular comunal seosea un dosar din Valea Putnei, în care se aflau cererile oierilor de aici, pentru înființarea unei întovărășiri...

Berthold Sponder, Suceava

Șpicuiri

● Gospodăria agricolă colectivă „Progresul” și-a sporit stîna cu încă 1.200 de oi, din care 700 sînt mieuțe oprite din prăsilă, iar 500 au fost cumpărate. În același timp crescătoria de porci a crescut cu 140 de capete, iar ferma de vaci cu 20. La fel, la gospodăria colectivă „23 August”, tot din Făcăeni, regiunea Constanța, stîna a crescut cu 1.200 de capete, iar ferma de vaci cu 60.

Constantin Frincu
colectivist

● Gospodăria noastră colectivă „Ștefan Plăvăț” din Cenad, regiunea Timișoara, a însilozat pentru iarnă 250 de vagoane de nutreț: porumb furajer, trifoi, colete de sfeclă de zahăr și tullei de pe cele 700 hectare de porumb.

Iosif Jambor
colectivist

● Zilele acestea au fost primiți în cooperativa agricolă de producție cu rentă „30 Decembrie” din comuna Roșiile, raionul Oltetu, țărani muncitori Nicolae Udrea, Emil Bădescu și Ilie Ciortan. Ei au adus în cooperativa pămîntul lor, vreo 10 hectare, plus inventarul principal de muncă.

Gheorghe Marin
funcționar

...In fostul conac boieresc se află azi sediul gospodăriei noastre colective „Pămînt desțelenit”. (Coresp. ANDREI SAVU, comuna Dorobanțu, raionul Călărași).

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Membrii unei unități a miliției popula-re execută un exercițiu de tragere

Politica agresivă americană este sortită eșecului

Continuând aventura lor războinică în regiunea strimtoării Taivanului, cercurile imperialiste din S.U.A. dovedesc încă odată miopia lor politică. Prin actele lor agresive contra R. P. Chineze, imperialiștii americani arată lumii întregi cât de absurdă și de periculoasă este linia externă a politicii S.U.A. care, mizând pe regimul falit al lui Cian Kai-și, vrea să împiedice marelui popor chinez să reintre în drepturile sale teritoriale legitime.

Zi de zi, în strimtoarea Taivan continuă concentrările navelor de

război ale S.U.A. și ale escadrilelor de avioane americane cu reacție dotate cu arme atomice. Zi de zi apele teritoriale ale R. P. Chineze sînt violate de nave militare ale S.U.A., iar așezările de pe coasta chineză sînt bombardate de aviația și flota americană.

Poporul chinez de 600.000.000 stă ferm pe pozițiile apărării cu vigilență a securității în Extremul Orient. Zeci de milioane de oameni ai muncii din R. P. Chineză s-au înrolat în miliția populară.

Intreaga opinie publică mondială progresistă își afirmă necontenit solidaritatea cu cauza dreaptă a marelui popor chinez care stă ferm în fața provocărilor imperialiste. Toate țările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, s-au declarat solidare cu lupta marelui popor chinez pentru apărarea teritoriilor sale cotropite, și au afirmat hotărîrea de a sta neabătute pe poziția condamnării provocărilor S.U.A. în regiunea strimtoării Taivan. În mesajul din 19 septembrie adresat de N. S. Hrușciov lui D. Eisenhower se spune clar că un atac asupra Republicii Populare Chineze înseamnă și un atac asupra Uniunii Sovietice. Este, fără îndoială, un avertisment care trebuie să limpezească mințile infierbîntate ale maniacilor agresori imperialiști!

Pe bună dreptate mesajul lui N. S. Hrușciov spulberă încercările artificiale ale guvernului S.U.A. de a ocoli adevărul, de a fugi de răspunderea sa în agravarea situației din Extremul Orient.

● Taivanul și celelalte insule chineze au fost acaparate prin vio-

lență de către imperialiștii americani;

● R. P. Chineză are un drept incontestabil asupra acestor străvechi teritorii chinezești;

● Cian Kai-și nu reprezintă nimic și orice tratate încheiate cu el nu sînt altceva decît „petece de hirtie” fără nici o valoare. În China nu există decît un singur guvern — guvernul Republicii Populare Chineze.

În loc să privească lucid avertismentele popoarelor, în loc să înțeleagă realitatea și să asculte glasul rațiunii înainte de a fi prea târziu, guvernul american s-a situat însă pe poziții șantajiste, riscînd astfel să aibă de-a face cu minia popoarelor care nu sînt dispuse să fie aruncate într-un al treilea război mondial distrugător.

Mesajul lui N. S. Hrușciov care a fost primit în întreaga lume cu satisfacție și cu speranța că el va fi înțeles de S.U.A., a fost socotit de cercurile agresive din Washington drept „inacceptabil”. El a fost restituit U.R.S.S. Este un gest nesăbuit, potrivit păcii, care arată că, negăsind argumente în apărarea pozițiilor lor subrede, imperialiștii americani pășesc pe calea atitudinilor brutale, rar întilnite în relațiile diplomatice internaționale.

Este un act nedemn, care, asociat cu noile acțiuni războinice americane contra R. P. Chineze avertizează popoarele că cercurile conducătoare din S.U.A., duc o politică lipsită de răspundere, o politică periculoasă pe care omenirea este dator să o stăvilească, s-o înfrîngă.

Dezbaterile Adunării Generale a O. N. U.

Organizația Națiunilor Unite și-a redeschis deunăzi porțile. A început o nouă sesiune a Adunării ei Generale: cea de-a 13-a de la înființarea acestui mare for internațional, menit să ajute popoarele a trăi în pace, a se cunoaște mai îndeaproape și a conlucra spre binele tuturor.

Primele zile ale dezbaterilor au arătat că imperialiștii americani și englezi, împreună cu toți acei care le dau ascultare și le fac jocul, se găsesc la mare strimtoare, în urma politicii lor așa-numite „de pe poziții de forță”. Pe de altă parte, de la începutul noii sesiuni s-a făcut auzit glasul limpede și puternic al forțelor păcii, în primul rînd al Uniunii Sovietice și al celorlalte țări socialiste, precum și al țărilor neutre, ca India, Indonezia și altele.

După cum era și firesc, de la tribuna O.N.U. s-a cerut cu tărie ca Statele Unite ale Americii să pună capăt provocărilor împotriva Republicii Populare Chineze și să-și retragă navele de război, aviația militară și trupele din regiunea Taivanului. Și iarăși, ca și în alți ani, o seamă de vorbitori au stăruit a se șterge de pe obrazul O.N.U. pata rușinoasă cauzată de faptul că locul Chinei în organizația internațională este ocupat de trimisul trădătorului Cian Kai-și, omul de paie al americanilor, și nu de reprezentantul mării Republici Populare Chineze. Ministrul de externe al R.P.R., tovarășul Avram Bunaciu, a arătat în Adunarea Generală că acum, mai mult ca oricînd, interesele păcii cer ca R.P. Chineză să fie reprezentată în O.N.U. Cum au răspuns la toate aceste dregătorii americani? Ei nu au fost în stare decît să repete răsufletele lor minciuni la adresa eroicului popor chinez — în timp ce, împreună cu vechilii lor, aranjau așa lucrurile încît să nu se discute, nici la această sesiune, chestiunea reprezentării Chinei în O.N.U.

La fel de jalnic s-au prezentat imperialiștii și în legătură cu o altă problemă de care depinde viitorul omenirii — aceea a dezarmării. Acum, ca în toată perioada de după război, ei au de gînd să întetească mai departe goana înarmărilor (nu degeaba l-au așezat fabricanții de tunuri și de bombe pe alde Dulles în fruntea treburilor de stat). Dar cît de luminoasă și de convingătoare este poziția Uniunii Sovietice, care a propus ca Adunarea Generală să discute problema încetării imediate și generale a experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen (se știe că numai U.R.S.S. a luat și a aplicat o hotărîre în această privință), precum și alte probleme ale dezarmării, ca reducerea forțelor armate, a armamentelor și a cheltuielilor militare etc.!

În mare încurcătură s-au simțit delegații Statelor Unite și ai Anghiei atunci cînd li s-a atras atenția să treacă, în sfîrșit, la înfăptuirea rezoluției din august a sesiunii extraordinare a Adunării Generale O.N.U., prin care s-a hotărît retragerea grabnică a trupelor americane și engleze din Liban și Iordania. La fel, tare nu s-au bucurat imperialiștii atunci cînd pe ordinea de zi au fost înscrise problema Algeriei și problema Ciprului, care vor prilejui din nou demascarea politicii imperialiste de „mrobire a popoarelor”!

Forțele păcii dau la O.N.U. o grea bătălie împotriva forțelor războiului. Și nu putem fi decît bucuroși și mîndri că țara noastră se numără printre forțele active ale păcii, că delegația romînă își spune cu hotărîre cuvîntul în spiritul înțelegerii și colaborării internaționale.

Anton Ce'aru

„NU” fascizării Franței!

La 28 septembrie a.e. urmează să aibă loc referendumul asupra proiectului noii constituții a Franței. În întreaga Franță, mase tot mai largi de oameni din rîndurile clasei muncitoare, cadrelor didactice, țăranilor, salariaților din învățămîntul superior etc. își manifestă tot mai puternic împotrivirea lor față de plănuită reformă constituțională. Pretutindeni, pe coșurile înalte ale uzinelor, pe zidurile clădirilor, apar mii și mii de inscripții care cheamă poporul francez să spună „NU” proiectului de constituție antirepublican. Coloane nesfîrșite de manifestanți își exprimă atitudinea lor fermă de a salva Franța de primejdia fascistă ce planează asupra ei.

Astfel, în timp ce De Gaulle își rostea cuvîntarea cerînd să se voteze în favoarea proiectului de constituție, în piața din Rennes s-a organizat o puternică manifestație. De asemenea, la Bordeaux în timpul discursului lui De Gaulle, cu toate măsurile represive luate de poliție, au fost rîspîndite manifestații care chemau populația să voteze la 28 septembrie împotriva noii constituții. Deasupra mulțimii s-au ridicat baloane pe care scria „NU”. Poliția a făcut numeroase arestări, iar cîteva persoane au fost rănite.

Masele largi populare din Franța își dau tot mai bine seama — așa cum se arată în rezoluția C.C. al P.C. Francez — „că victoria este posibilă, iar scopul măreț. A face în așa fel ca la 28 septembrie majoritatea populației de pe teritoriul național să se pronunțe împotriva dictaturii și constituției monarchice înseamnă a asigura viitorul păcii, al republicii și al Franței”.

MERCURI Trupele guvernamentale indoneziane au început o nouă ofensivă îndreptată împotriva rebelilor din Sumatra de vest. Unitățile guvernamentale au eliberat portul Painan situat la 30 mile sud de Padang și încă multe alte localități și au capturat o însemnată cantitate de armament.

JOI Guvernul polonez a trimis guvernului francez o notă de protest în legătură cu oprirea și percheziționarea de către vase militare franceze a vasului polonez „Oksywze” în noaptea de 11 spre 12 septembrie, în timp ce se afla în apele internaționale, în largul coastelor algeriene.

VINERI La Cairo, la sediul Frontului de Eliberare Națională a Algeriei, primul ministru, Ferhat Abbas, a anunțat în mod oficial în fața a peste 100 de reprezentanți ai presei, constituirea guvernului provizoriu al Republicii Algeria și a comunicat lista membrilor guvernului.

În aceeași zi, guvernele Republicii Arabe Unite, Irakului, Yemenului și Li-

În zile

17 — 28 septembrie 1958

biei au anunțat recunoașterea guvernului provizoriu al Republicii Algeria.

SMERȚA Primul ministru al Libanului, Sami So'ih, cunoscut pentru vederile sale prooccidentale, a fugit din țară „de frică să nu-și piardă viața”. El a fost luat de un helicotier al marinei americane, de la vila sa din Mansura și dus pe aeroportul Kalde din Beirut. De aici el și-a continuat drumul pe bordul avionului personal al comandantului forțelor americane din Liban, amiralul James Holloway. Sami So'ih și-a arătat intenția de a rămîne în Turcia.

DUMINICA Guvernul P. P. U. a trimis o notă de protest în legătură cu intensifi-

carea activității subversive împotriva R. P. Ungare dusă de guvernul S.U.A. și de alte organisme americane. În noaptea de protest sînt citate numeroase fațete care dovedesc atitudinea răuvoitoare și ostilă a diferitelor organisme americane în R. P. Ungară, precum și faptul că guvernul S.U.A. nu este animat de dorința de a stabili relații normale cu R. P. Ungară.

UNI În marele palat al primăriei din Viena s-a deschis cea de-a doua Conferință generală anuală a Agenției Internaționale pentru Energia Atomică. La această Conferință Internațională participă 69 de țări membre.

MARȚI În dimineața acestei zile a avut loc ceremonia instalării noului președinte al Republicii Liban, generalul Șehab, ales la 31 iulie a.e. Cu acest prilej, președintele Șehab a făcut o scurtă declarație arătînd principalele puncte ale programului său în domeniul politicii externe și interne. Astfel, el a subliniat necesitatea retragerii cît mai repede cu putință a trupelor americane din Liban.

Cu Zimbetul PE BUZE

Cine se scoală de dimineață...

Locuitorii din satul Geogel, raionul Aiud, au hotărât să construiască în satul lor un cămin cultural cu mijloace proprii. La cot cu ei au muncit deputații Ion Hăjiiu, Cotoară Severcan și Cristea Sabin. Acum, căminul este aproape gata. Deunăzi, deputatul Cristea Sabin spuse vecinului său, Gheorghe al Stanei, pe care-l știa mare meșter la așezatul țiglei.

— Ascultă, vecine, la cămin a mai rămas de pus țigla pe acoperiș. Ce zici, mine gătam treaba?

— S-o gătam — îi răspunse vecinul.

— Atunci, în zori, o să trec să te iau.

Și la vremea sorocită, când deputatul se duse să-l ia, află de la nevastă că vecinul nu-i acasă!

— O fi la cooperativă — își dădu el cu părerea.

La cooperativă află că vecinul a dat pe acolo, că a luat niște țigări și că s-a dus spre riu.

Ajunzând într-un suflet la riu, îl văzu pe vecin pescuind și blind tutun. Numai că vecinul ăsta era... tatăl vecinului său!

— Unde îți-e feciorul, taică?

EPIGRAMA

Lui Vizitiu Gheorghe, de la cooperativa Cuza Vodă, raionul Călmățui, căruia îi plac grozav băuturile alcoolice, în timpul serviciului.

În relatarea menționată nu cred că este nici o glumă: în loc să vindă, se constată că dumnealui mai mult... consumă

★

Vinzătoarea Antoaneta Oaie de la restaurantul din Breaza, regiunea Ploiești, a fost destituită din serviciu, fiindcă avea obiceiul să dilueze băuturile.

S-a făcut, pe loc, ancheta și s-a scris pe-o albă foaie cum că Oaie Antoaneta a făcut-o prea de... oaie.

Mircea Codrescu

DREPT LAȚINTĂ

Nu știi cine are

În păstrare, în comuna Miorcani, raionul Darabani, un iaz. Știu însă că iazul are apă, apă are pește, iar peștele de la un timp încoace nu mai are liniște și pace. Vine cite o vită rătăcită, bea apă și... mai dă o raită și prin iaz. Peștele de necaz se ascunde care pe unde prin stuf. Dar și aici, alt năduf. Stuful e tăiat de cei din sat, pe apucate și apele iar is tulburate. Ba, un cetățean din Miorcani al cărui lot cu zarzavat e cu iazu-nvecinat, a săpat un canal de irigare. Peștele, găsind o scăpare, o ia pe canal la vale, dar pe măsură ce înaintează apa se împuținează și prinde să se zbată ca... peștele pe uscat. Cetățeanul a împușcat doi iepuri deodată: are și apă de udat și pește de mincat. Și, bucuros, îl culege de pe jos.

...Numai stăpinul iazului n-are nici un folos. Dar, de fapt, cine-i stăpinul iazului? Sfatul popular din Miorcani sau întreprinderea „Prutul” din Darabani? Un an l-a stăpinit unul, un an celălalt, iar anul acesta nimeni. Problema iazului a rămas... baltă, iar ei tac... ca peștele.

Ghici, ghicitoarea mea :

Când va fi gata căminul cultural din comuna Stănișești raionul Zeletin?

— dacă în 1951 s-a făcut propunerea pentru construcția lui;

— dacă în 1952 s-a luat în discuție propunerea făcută;

— dacă în 1953 s-a aprobat propunerea discutată;

— dacă în 1954 s-a întocmit devizul;

— dacă în 1955 s-a aprobat avizul întocmit;

— dacă în 1956 s-a pus temelia;

— dacă în 1957 s-au înălțat zidurile;

— dacă în 1958... sala de spectacole și biblioteca încă nu au tavane?

PETRE POPA

Radu Cioacă are 55 de ani. Și a vorbit în fața mulțimei o singură dată: la un proces, când judecătorul îl sucea și-l răsucea în fel și chip, să aile de ce și cum l-a atins Radu la mir pe primar, betejiindu-l. Altfel, în sat i se zice „mutu”. De merge la vreo nuntă, se așează plin de cumintenie în scaun, se ospătează, privește adunarea de oameni veniți la petrecere și ascultă snoavele și cintecele. Când îl moleștește vinul la inimă, cheamă cobzarul lângă el și îl pune să-i zică și lui „una” la ureche. Dacă iese în uliță, printre oameni, se proptește în ciomagă. Își dă pălăria pe ceafă și ascultă. Arareori își dă cu părerea și atunci fără să risipească vorbe multe: Da... O fi! Ași!

La cîmp, se ridică soarele deasupra capului și dacă-l aude Tudora, nevastă-sa, scoțind cinci vorbe, mare minunăție! S-a-nvățat cu el... Dar acum, când se aproprie vremea prinzului și Radu tot nu iese din odaia de la stradă, unde s-a cuibărit de azi dimineață, Tudora simte cum o încearcă ciuda și nerăbdarea. Se duce tiptil pînă la ușă, ascultă: nici un zgomot! Parcă fișie ceva, dar ce-o fișii, dumnezeu știe. Se-ntoarce să așeze masa și trîntește ba o ligură, ba o farfurie, așa ca să se audă pînă-n odaia de la stradă. Pe urmă aduce oala cu ciorbă și, trecînd cu ea prin tindă, strigă: Arș, arș-arș! Și cu piciorul răstoarnă un scaunel cu pisică cu tot. Radu crăpă ușa și-i spune muștrător: Domool femeee... domool!...

Arză-o-ar focul de mîncare și de tot. Julește-ți Tudoro genunchii aruncîndu-te să prinzi găina, stai cu ea-n poartă pînă îți-o taie un drumeț. opărește-o, jumoaie-o spintec-o, dă-i zor cu gătitul, cu derecatul, mai du și boii la fîntină, fă-le tu pe toate azi, că tu ai zece miini și omul tău s-a băgat în odaie și nu scoate o vorbuliță, și nu mai iese de acolo. Dacă-l întrebă ce i-a venit, îți răspunde:

— Am o treabă...

Radu stă la masa de lângă fereastră și trece cu o ciozvirtă de creion chimic pe o foaie de hîrtie, niște cifre și niște nume. Le alege dintr-un carnetel soios, îndoit în colțuri. Vorbește singur.

— Porumb, 3.000 la un hectar... Așaaa... Griu — două mii juma'...

Se mai uită în carnetel își notează niște cifre și niște nume, pe urmă dă carnetul de-o parte, își prinde capul în palmă și gîndește. Mai trece ceva pe foaia de hîrtie și iar se gîndește. Nu-i este greu, că ce vede omul cu ochii lui, nu uită. Două zile colindase așezările gospodăriei colective din satul de peste deal. Aștia, știu

AM O

„conferență”

că s-au căpătuit! O văzuseră toți cîți au fost acolo în vizită. Barem, la grajduri și la saivan, el unul, și așa „mut”, a amuțit de tot. Iar trece ceva pe foaia de hîrtie. Își amintește de taică-său — odihnească-se în pace — și parcă îi vine să ridă. „Pe la noi, Radule tată, nu prinde bumbacul. Nu-l ajută locul. Niciodată n-a prins”. Uite că a prins și-nă cum! Iar trece ceva pe foaia de hîrtie. Și se gîndește, și tot notează, că nu-i greu, că a văzut cu ochii lui. Se încrunță însă din cînd în cînd, pune creionul pe masă și-și așează capul pe pumnii făcuți pernă. „Președintele sfatului cunoaște la oameni cum cunosc eu la motoare...”

— Să vorbești dumneata, nene Radule.

— E! Altu'...

— Nu, dumneata, te rog, eu să vorbești dumneata. Spui ce ai văzut și gata.

— Atît?

Intr-un raft de bibliotecă

Unii din cîștorii bibliotecii din Cotofenii din Față, regiunea Craiova, înapoiază cărțile degradate.

În bibliotecă plînge un volum :

— De-ați ști ce drum

Plin de peripeții îngrozitoare

Am străbătut, și cît de mult mă doare

Că haina mea cea nouă, colorată,

E astăzi zdrențuită și pătată.

Frumosul meu obraz

Velin și sănătos, miroase-a gaz.

Dar poartea cea mai tristă dintre toate

E că nu am nici o identitate.

Cînd am fost pus în rafturi, la cămin,

Eram un basm în versuri de Pușkin

Coperte verzi și poze... azi te cuprinde mila

Ce-a mai rămas din „Ruslan și Ludmila”,

Și asta din pricina unei gospodine

Care cîndva s-a bucurat de mine

Citindu-mă atentă zi de zi.

Apoi, m-a dat și la copil.

Această clipă a-nceput să fie

Ca un prolog de mare tragedie

Că prislea zilnic mă rupea și eu

Mă transformam în coituri, în cocoșei, în smeu.

— Aș vrea să știu, întrebă o broșură,

Pătată cu untură,

De ce unii cu noi se poartă așa,

De parcă n-am mai folosi cuiva?

Mircea Pavelescu

Casa de cultură din Boloșani nu se îngrijește de îndrumarea echipelor artistice din satele rai- nului.

— Aoleo, vin unii cu niște cio mege încoace.
— Nu te speria, tovarășe înstructor. E o echipă de călușari care vine să ne ceară îndrumări. (Desen de AL. CLENCIU)

— Atît.

Cînd e la căminul cultural vreo conferință, ceva, lui îi place să se așeze în rîndul din față. Îl ascultă nemișcat pe vorbitor și doar cînd acesta soarbe din paharul cu apă, se-nvîrte și el în scaun și-și trece mîna prin păr. Mare lucru să ai darul vorbirii! Eheh, dacă ar avea el vorbulițele colea, pe virful buzelor, ar ști ce să zică: „Tovarăși! Cu ocazia vizitei organizată de sfatul popular din comuna noastră, am avut cîns-tea, adică nu, deosebita cinste să fac parte din delegația de țărani muncitori care a fost în vizită. Am simțit o mare bucurie cînd...” Dar nu le are. O să se facă de rușine, n-o să se facă, are s-o ia de-a dreptul, ce mai: „Măi oameni buni! Am fost la colectiva de peste deal. Două zile am staț și-am colindat. Și uite ce am văzut...”

Și-o să se uite pe foaia cu cifre și nume, și-o să le spună despre porumb și despre griu, despre vaci și oi, despre bumbac și cartofi. Că pe oameni, asta-i privește întîi și-ntîi: piinea. Cum se scoate piinea din pămînt așa ca să ajungă și să mai și rămînă...

Poate aici, în odaia de la stradă, Radu Cioacă și-ar fi pregătit pînă la capăt cele ce avea să spună oamenilor la căminul cultural. Dar i-a venit Tudorii pandaliile și l-a strigat:

— Radulee! Treci omule la masă, că s-a sieit și mama ciorbii...

La masă știindu-l că se aprinde repede cînd e cicălit, doar atît l-a întrebat:

— Da' ce necuratului, doamne iartă-mă, faci lu acolo, în odaie, singur?

Și Radu, fiindcă așa e el, „mut”, doar atît i-a răspuns:

— Am o „conferență”...

La care Tudora a simțit cum i se oprește ceva în gît și a rămas și ea — întîiași dată în viață — mută.

M. Nicoară